

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

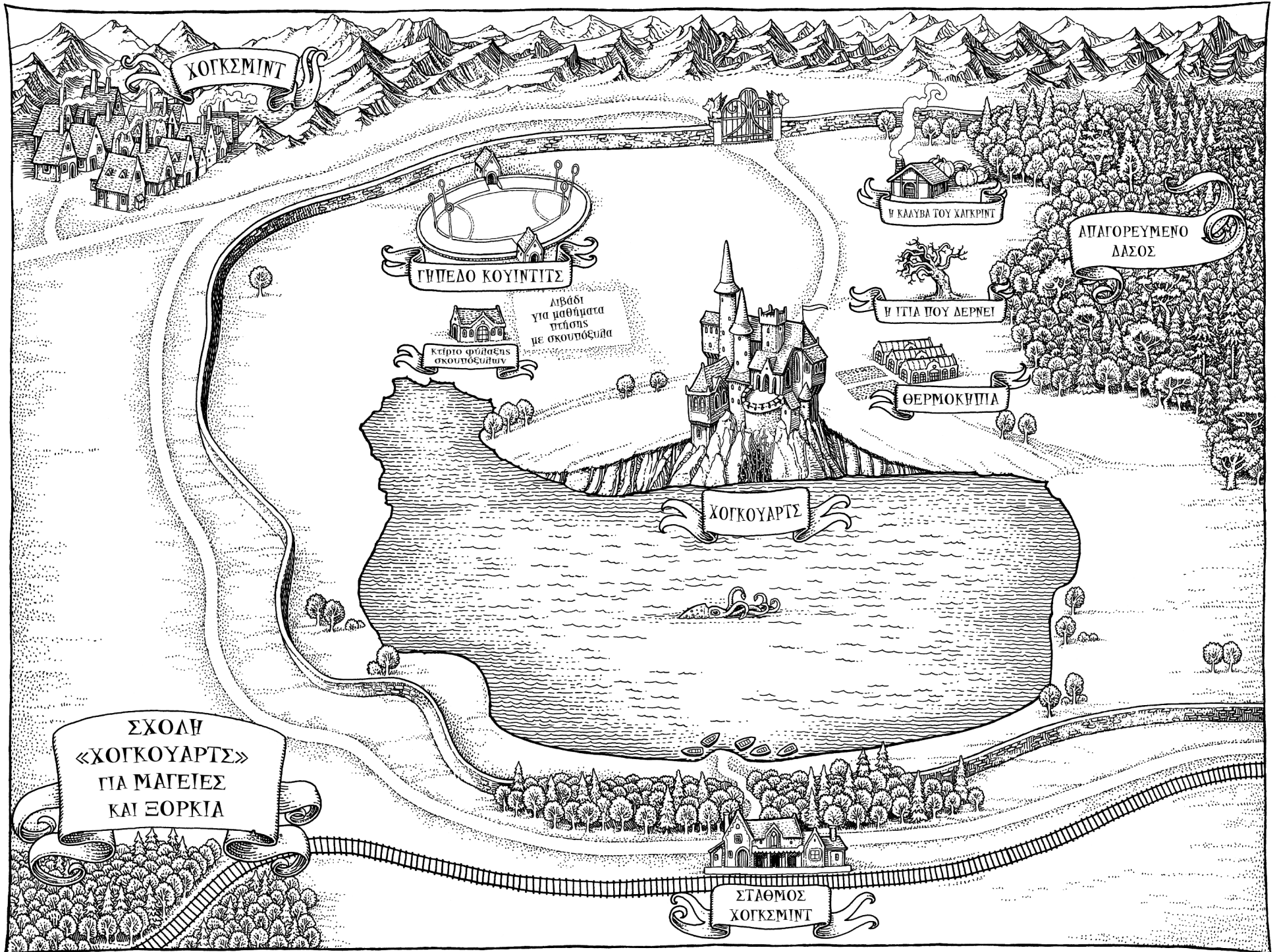
Ο Χάρι Πότερ

TM

και η

Φιλοσοφική Λίθος

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 1997

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μάια Ρούτσου

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Χριστόπουλος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ollly Moss

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© J.K. Rowling, 1997

Wizards World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizards World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Pottermore Limited, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1998

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1998

Επετειακή έκδοση: Οκτώβριος 2018

ISBN 978-618-01-2923-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

— και η —
Φιλοσοφική Λίθος

Μετάφραση: Μάια Ρούτσου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ
(σε συνεργασία με τους Τζον Τίφανι & Τζακ Θορν), 2016
μτφρ. Έφν Τσιρώνη
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφν Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΚΕΝΙΛΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΣΙΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
– ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018
(Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στην Τζέσικα, που αγαπά τις ιστορίες.
Στην Αν, που τις αγαπά κι αυτή.
Και στην Ντι, που πρώτη
άκουσε αυτή την ιστορία.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το αγόρι που σώθηκε	11
Το τζάμι που εξαφανίστηκε	30
Τα γράμματα από τον Κανένα	44
Ο κλειδοκράτορας	61
Η Διαγώνιος Αλέα	76
Το ταξίδι από την πλατφόρμα 9 και 3/4	105
Το καπέλο της επιλογής	132
Ο καθηγητής των φίλτρων	151
Μονομαχία τα μεσάνυχτα	164
Χάλοουν	186
Κουίντις	205
Ο καθρέφτης του Έριζεντ	220
Ο Νίκολας Φλαμέλ	244
Νόρμπερτ, ο νορβηγικός δράκος	259
Το απαγορευμένο δάσος	275
Μέσα από την καταπακτή	297
Ο άνθρωπος με τα δύο πρόσωπα	325

Το αγόρι που σώθηκε

Ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι, που έμεναν στον αριθμό 4 της οδού Πριβέτ, έλεγαν συχνά, και πάντα με υπερηφάνεια, πως ήταν απόλυτα φυσιολογικοί άνθρωποι, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο. Ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι που θα περίμενε κανείς να δει ανακατεμένους σε κάτι παράξενο ή μυστήριο, απλώς και μόνο γιατί κι οι ίδιοι πίστευαν πως δεν υπήρχαν αληθινά τέτοιες ανοησίες στη ζωή.

Ο κύριος Ντάρσλι ήταν ο διευθυντής ενός εργοστασίου με το όνομα «Γκράνινγκς», το οποίο έφτιαχνε γεωτρύπανα. Ήταν ένας ψηλός και χοντρός άντρας χωρίς καθόλου λαιμό, όμως είχε ένα πραγματικά τεράστιο μουστάκι. Η κυρία Ντάρσλι ήταν ξανθή και αδύνατη κι ο δικός της λαιμός ήταν δυο φορές πιο μακρύς απ' τους συνηθισμένους, κάτι πολύ χρήσιμο γι' αυτή, αφού περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρυφοκοιπάζοντας πάνω από φράχτες και κατασκοπεύοντας τους γείτονες. Οι Ντάρσλι είχαν ένα μικρό γιο, τον Ντάνιλι, και πίστευαν πως ήταν το καλύτερο αγόρι σ' όλο τον κόσμο.

Οι Ντάρσλι είχαν όλα όσα θα ήθελαν στη ζωή. Είχαν όμως κι ένα μυστικό κι ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν πως κάποιος θα το μάθαινε. Κι οι δυο ήταν απόλυτα σίγουροι πως δε θα το άντεχαν, αν κάποιος μάθαινε για τους Πότερ. Η κυρία Πότερ ήταν η αδελφή της κυρίας Ντάρσλι, είχαν όμως να συναντηθούν αρκε-

τά χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως η κυρία Ντάρσλι παρίστανε πως δεν είχε αδελφή, γιατί η αδελφή της κι ο ανεπρόκοπος ο άντρας της ήταν εντελώς διαφορετικοί από τους Ντάρσλι. Οι Ντάρσλι ένιωθαν ρίγη φρίκης και μόνο στη σκέψη πως οι Πότερ μπορεί να έρχονταν στη γειτονιά τους. Ήξεραν πως κι οι Πότερ είχαν ένα μικρό γιο, αλλά δεν τον είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Αυτό το αγόρι ήταν ένας ακόμη λόγος για να κρατούν τους Πότερ σε απόσταση. Δεν ήθελαν ο γιος τους, ο Ντάντλι, να κάνει παρέα μ' ένα τέτοιο παιδί.

Όταν ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι ξύπνησαν εκείνο το συννεφιασμένο πρωινό μιας Τρίτης, όπου κι αρχίζει η ιστορία μας, δεν υπήρχε γύρω τους το παραμικρό σημάδι που να δείχνει πως, σύντομα, παράξενα και μυστηριώδη πράγματα θα συνέβαιναν σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο κύριος Ντάρσλι σιγοσφύριζε καθώς διάλεγε την πιο άχρωμη γραβάτα του να φορέσει για το γραφείο κι η κυρία Ντάρσλι κουτσομπούλευε με τη συνηθισμένη της άνεση, καθώς έβαζε το γιο της, που στρίγκλιζε, στο καρεκλάκι του κοντά στο τραπέζι, για το πρωινό.

Κανείς τους δεν πρόσεξε μια μεγάλη καστανόχρωμη κουκουβάγια να φτερουγίζει έξω απ' το παράθυρο.

Στις οκτώμισι ακριβώς ο κύριος Ντάρσλι πήρε το χαρτοφύλακά του, φίλησε τη γυναίκα του στο μάγουλο και προσπάθησε να φιλήσει και το γιο του, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Ντάντλι έκανε τώρα νάζια και πετούσε την κρέμα του τριγύρω.

«Γλυκό παλιόπαιδο», μουρμούρισε περήφανα ο κύριος Ντάρσλι καθώς έβγαινε από το σπίτι. Μετά μπήκε στο αμάξι του και βγήκε με την όπισθεν απ' το γκαράζ του σπιτιού.

Ο κύριος Ντάρσλι είχε φτάσει στη γωνία του δρόμου, όταν πρόσεξε το πρώτο σημάδι από κάτι περίεργο: μια γάτα, που κοιτούσε σ' έναν ανοικτό χάρτη! Για μια μονάχα στιγμή, ο κύριος Ντάρσλι δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε δει. Μετά γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, για να κοιτάξει πά-

λι. Μια γκρίζα γάτα στεκόταν πραγματικά στη γωνία της οδού Πριβέτ, αλλά ο χάρτης δε φαινόταν πουθενά. Πώς του είχε περάσει η ιδέα πως τον είχε δει; Κάποιο παιχνίδισμα απ' το φως θα ήταν... Ο κύριος Ντάρσλι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε πάλι τη γάτα. Εκείνη του ανταπέδωσε τη ματιά. Καθώς ο κύριος Ντάρσλι έστριβε με το αμάξι του στη γωνία, συνέχιζε να κοιτάζει τη γάτα στο μικρό καθρέφτη. Και την είδε να διαβάσει την επιγραφή «οδός Πριβέτ». Όχι να τη διαβάσει βέβαια, αλλά να έχει σηκώσει το κεφάλι της και να την κοιτάζει. Οι γάτες δεν μπορούν να διαβάσουν επιγραφές... ούτε και χάρτες, φυσικά! Ο κύριος Ντάρσλι κούνησε ελαφρά το κεφάλι του κι έβγαλε τη γάτα απ' το μυαλό του. Καθώς συνέχιζε να οδηγεί προς την πόλη, δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη μεγάλη παραγγελία για γεωτρύπανα που ήλπιζε να πάρει εκείνη τη μέρα.

Πλησιάζοντας στην πόλη, κάθε σκέψη για γεωτρύπανα αντικαταστάθηκε στο μυαλό του από κάτι άλλο. Ακίνητοποιημένος όπως ήταν στο συνηθισμένο πρωινό μποτιλιάρισμα, πρόσεξε πως αρκετοί από τους ανθρώπους γύρω του ήταν παράξενα ντυμένοι· ντυμένοι με μανδύες... Ο κύριος Ντάρσλι δεν μπορούσε ν' αντέξει τους ανθρώπους που ντύνονται με παράξενα ρούχα, ούτε καν τις Απόκριες. Μισούσε ιδιαίτερα τα περίεργα ρούχα που φορούσε τελευταία η νεολαία, ακόμη και τ' αγόρια. Βλέποντας τόσους μανδύες γύρω του, σκέφτηκε πως θα ήταν κάποια καινούργια, ανόητη μόδα. Αφηρημένα, άρχισε να παίζει τα δάχτυλά του στο τιμόνι, ενώ το βλέμμα του έπεσε σε μια ομάδα από αυτούς τους παράξενα ντυμένους τύπους που βρίσκονταν εκεί κοντά. Έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ ψιθύριζαν μεταξύ τους. Ο κύριος Ντάρσλι νευρίασε βλέποντας πως μερικοί από αυτούς δεν ήταν καν νέοι. Διάολε, αυτός εκεί ο τύπος πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερός του, κι όμως φορούσε έναν καταπράσινο μανδύα! Μα δεν ντρεπόταν καθόλου; Κατόπιν, όμως, ο κύριος Ντάρσλι σκέφτηκε πως μπορεί να ήταν μια ακόμη ανόητη διαφήμι-

ση... Ίσως αυτοί οι τύποι να έκαναν κάποιον έρανο. Ναι, αυτό θα ήταν. Το μποτιλιάρισμα τελείωσε και λίγα λεπτά αργότερα ο κύριος Ντάρσλι έφτανε στο εργοστάσιο με το μυαλό του πάλι γεμάτο από γεωτρύπανα.

Στο γραφείο του στον ένατο όροφο, ο κύριος Ντάρσλι καθόταν πάντα με την πλάτη του γυρισμένη προς το παράθυρο. Αν δεν καθόταν έτσι, ασφαλώς και θα το είχε βρει πολύ δύσκολο να σκέφτεται τα γεωτρύπανα εκείνο το γκρίζο πρωινό. Έτσι καθισμένος, όμως, δεν είδε τις μεγάλες κουκουβάγιες που πετούσαν εδώ κι εκεί στον ουρανό. Άλλοι άνθρωποι κάτω στους δρόμους τις είδαν, και μάλιστα πολύ καθαρά. Τις έδειχναν κιόλας ο ένας στον άλλο κι όλοι έμεναν με το στόμα ανοιχτό! Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν είχαν δει κουκουβάγιες ούτε τη νύχτα. Ο κύριος Ντάρσλι, πάντως, δεν είδε ούτε καν μια κουκουβάγια και πέρασε έτσι ένα ολότελα συνηθισμένο πρωινό: έβαλε τις φωνές σε πέντε διαφορετικούς υπαλλήλους κι έκανε μερικά σημαντικά τηλεφωνήματα, φωνασκώντας και σ' αυτά. Ήταν σε πολύ καλή διάθεση ως το μεσημέρι, όταν αποφάσισε να πάει περπατώντας ως τον απέναντι φούρνο και ν' αγοράσει ένα ζεστό φραντζολάκι.

Είχε ξεχάσει τους τύπους με τους μανδύες, αλλά τους ξαναθυμήθηκε όταν είδε μερικούς απ' αυτούς δίπλα στο φούρνο. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τον έκαναν να νιώθει ανήσυχος. Καθώς προσπερνούσε, τους έριξε μια θυμωμένη ματιά. Εκείνοι ψιθύριζαν κι έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ κανείς τους δεν κρατούσε κουτί για έρανο. Στο γυρισμό, καθώς ο κύριος Ντάρσλι περνούσε και πάλι δίπλα τους, κρατώντας τη χαρτοσακούλα με το ζεστό φραντζολάκι του, μπόρεσε να «πιάσει» μερικές λέξεις απ' αυτά που έλεγαν.

«Ναι... Οι Πότερ, έτσι άκουσα...»

«... ναι, ο γιος τους, ο μικρός Χάρι...»

Ο κύριος Ντάρσλι έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος, με το φόβο να σφίγγει την καρδιά του σαν ατσαλένιο χέρι. Έριξε μιαν ακό-

μη ματιά στους παράξενους τύπους κι άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε κάτι να τους ρωτήσει, αλλά το μετάνιωσε.

Κατόπιν πέρασε γρήγορα στο απέναντι πεζοδρόμιο, ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο του, φώναξε στη γραμματέα του να μην τον ενοχλήσει κανείς κι άρχισε να παίρνει στο τηλέφωνο τον αριθμό του σπιτιού του. Κάπου στα μισά του αριθμού σταμάτησε. Ακούμπησε αργά το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να χαϊδεύει αφηρημένος το μουστάκι του, ενώ σκεφτόταν... Όχι, αυτός ο φόβος του ήταν καθαρή ανοησία. Το Πότερ δεν ήταν δα και κανένα ασυνήθιστο επώνυμο. Ήταν σίγουρος πως υπήρχαν πολλές οικογένειες με το επώνυμο Πότερ που είχαν ένα γιο με το όνομα Χάρι. Εξάλλου, τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν καν σίγουρος πως ο ανιψιός του λεγόταν Χάρι. Δεν τον είχε δει ποτέ και μπορεί θαυμάσια να τον έλεγαν Χάρβι ή Χάρολντ... Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχήσει τη γυναίκα του, από τη στιγμή μάλιστα που στενοχωριόταν αφάνταστα ακόμη και να άκουγε μόνο το όνομα της αδελφής της. Όχι, δηλαδή, πως την αδικούσε γι' αυτό. Κι εκείνος, αν είχε μια τέτοια αδελφή... Ωστόσο, εκείνοι οι τύποι με τους μανδύες τον είχαν ανησυχήσει πολύ.

Εκείνο το απόγευμα ο κύριος Ντάρσλι δυσκολεύτηκε πολύ να συγκεντρώσει το μυαλό του στα γεωτρύπανα. Και στις πέντε το απόγευμα, όταν βγήκε από το κτίριο, ήταν ακόμη τόσο απορροφημένος απ' αυτές τις σκέψεις, που έπεσε πάνω σε κάποιον ακριβώς έξω απ' την πόρτα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, καθώς ο μικροκαμωμένος κι ηλικιωμένος άντρας που είχε σκουνητήσει παραπάτησε και σχεδόν έπεσε στο πεζοδρόμιο.

Και πάλι πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, προτού ο κύριος Ντάρσλι προσέξει πως ο γέρος μπροστά του φορούσε ένα μακρύ μωβ μανδύα. Δεν έδειχνε, μάλιστα, καθόλου θυμωμένος που σχεδόν τον είχε ρίξει κάτω. Αντίθετα, το зарωμένο πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο και με τρεμουλιαστή

φωνή είπε: «Μην ανησυχείς, καλέ μου κύριε, γιατί τίποτα σήμερα δεν μπορεί να με κάνει να νευριάσω! Κι εσύ πρέπει να χαίρεσαι, γιατί ο Ξέρεις-Ποιος έφυγε, επιτέλους! Ακόμη κι ένας Μαγκλ σαν κι εσένα θα έπρεπε να γιορτάζει αυτή την τόσο ευτυχισμένη μέρα!»

Και μ' αυτά τα λόγια, ο παράξενος γέρος έσφιξε γρήγορα στην αγκαλιά του τον κύριο Ντάρσλι κι απομακρύνθηκε.

Ο κύριος Ντάρσλι συνέχισε να μένει ακίνητος. Και να ήθελε, δε θα μπορούσε να κάνει ούτε ένα βήμα. Ένας εντελώς άγνωστος του τύπος τον είχε αγκαλιάσει και τον είχε αποκαλέσει Μαγκλ, αν και δεν είχε ιδέα για το τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Τώρα ένιωθε πραγματικά πολύ ταραγμένος και ξεκίνησε αμέσως με το αυτοκίνητο για το σπίτι του, ελπίζοντας πως δεν έτρεχε τίποτα το σοβαρό και πως όλα ήταν δημιούργημα της φαντασίας του, κάτι που ως τώρα δεν είχε ευχηθεί ποτέ στη ζωή του, γιατί δεν του άρεσε καθόλου η φαντασία.

Λίγο αργότερα, καθώς πλησίαζε στην πόρτα του σπιτιού με τον αριθμό 4, το πρώτο πράγμα που είδε –και του χάλασε ακόμη περισσότερο το κέφι– ήταν η γκρίζα γάτα που είχε προσέξει το ίδιο πρωί. Η γάτα καθόταν τώρα επάνω στο χαμηλό φράχτη του κήπου του. Ήταν σίγουρος πως ήταν η ίδια γάτα, γιατί είχε τις ίδιες μαύρες γραμμές στο πρόσωπο γύρω απ' τα μάτια.

«Ξξξ!» φώναξε δυνατά ο κύριος Ντάρσλι.

Η γάτα συνέχισε να μένει ακίνητη, αλλά του έριξε μian αυστηρή ματιά. Έτσι κάνουν οι γάτες; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Προσπαθώντας να μη χάσει την ψυχραιμία του, μπήκε γρήγορα στο σπίτι, αποφασισμένος και πάλι να μην πει τίποτα στη γυναίκα του.

Η κυρία Ντάρσλι είχε μια ευχάριστη και συνηθισμένη μέρα. Καθώς έτρωγαν το βραδινό τους, είπε στον άντρα της όλα όσα είχε μάθει για τα προβλήματα της καινούργιας γειτόνισσας με την κόρη της, καθώς και για τις δυο καινούργιες λέξεις που εί-

χε μάθει ο γιος τους, ο Ντάντλι: τις «δε θέλω!» Ο κύριος Ντάρσολι προσπάθησε να φερθεί όσο γινόταν πιο φυσιολογικά. Κι όταν ο γιος τους αποκοιμήθηκε, πήγε στο σαλόνι κι άνοιξε την τηλεόραση για ν' ακούσει τις τελευταίες ειδήσεις.

«Και, τέλος», είπε ο εκφωνητής, «παρατηρητές πουλιών απ' όλη τη χώρα μάς δήλωσαν πως οι κουκουβάγιες φέρονται πολύ περίεργα σήμερα. Ενώ συνήθως οι κουκουβάγιες κυνηγούν τη νύχτα και σπάνια εμφανίζονται τη μέρα, σήμερα, από την ανατολή του ήλιου, εκατοντάδες από αυτά τα πουλιά θεάθηκαν να πετούν προς κάθε κατεύθυνση. Οι ορνιθολόγοι αδυνατούν να εξηγήσουν γιατί οι κουκουβάγιες άλλαξαν ξαφνικά τις συνήθειές τους. Και τώρα θα δώσουμε το μικρόφωνο στο συνάδελφο Τζιμ ΜακΓκάφιν, για το δελτίο καιρού. Τι γίνεται, Τζιμ; Μήπως θα έχουμε αύριο καμιά βροχή από κουκουβάγιες;»

«Λοιπόν, Τεντ, δεν μπορώ να πω τίποτα γι' αυτό», αποκρίθηκε ο Τζιμ. «Δεν είναι, όμως, μόνο οι κουκουβάγιες που φέρονται περίεργα σήμερα. Τηλεθεατές μας από διάφορες περιοχές της χώρας, από το Κεντ και το Πόρτσμωρ ως το Ντάντι, μας τηλεφώνησαν για να πουν πως, αντί για τη βροχή που η μετεωρολογική υπηρεσία προέβλεψε για σήμερα, είδαν μια πραγματική καταιγίδα από διάπροντες αστέρες! Ίσως, όμως, να πρόκειται για πυροτεχνήματα... Πάντως η αποψινή νύχτα θα είναι οπωσδήποτε βροχερή και...»

Ο κύριος Ντάρσολι πάτησε το κουμπί και συνέχισε να κάθεται ακίνητος στην πολυθρόνα του. Διάπροντες αστέρες σ' όλη τη χώρα; Κουκουβάγιες που πετούν τη μέρα στον ουρανό της Αγγλίας; Μυστηριώδεις τύποι με μανδύες παντού; Και ψίθυροι για τους Πότερ...

Εκείνη τη στιγμή η κυρία Ντάρσολι μπήκε στο σαλόνι κρατώντας ένα δίσκο με δυο φλιτζάνια τσάι. Η καρδιά του άντρα της ήταν τώρα βαριά σαν πέτρα. Όχι, δεν μπορούσε να το αποφύγει. Κάτι έπρεπε να της πει, για να την προετοιμάσει... Ξερόβηξε λοι-

πόν νευρικά κι άρχισε: «Ε... Πετούνια... μήπως είχες τελευταία τίποτα νέα από την αδελφή σου;»

Όπως το περίμενε, η κυρία Ντάρσλι έδειξε αμέσως ταραχή και θυμό. Δικαιολογημένα, αφού συνήθως παρίσταναν κι οι δυο πως δεν είχε αδελφή.

«Όχι!» αποκρίθηκε απότομα. «Γιατί ρωτάς;»

«Περίεργα πράγματα στο δελτίο ειδήσεων... Κουκουβάγιες, διάπροντες αστέρες... και παράξενοι τύποι με μανδύες...»

«Και λοιπόν;»

«Να... σκέφτηκα... πως μπορεί να είχε κάποια σχέση με... με το δικό της σινάφι...»

Σιωπηλή, η κύρια Ντάρσλι άρχισε να πίνει το τσάι της με σφιγμένα χείλη. Ο άντρας της αναρωτήθηκε, ανήσυχος, αν θα τολμούσε τελικά να της πει πως είχε ακούσει και το επώνυμο Πότερ. Τελικά αποφάσισε πως δε θα το τολμούσε, τουλάχιστον όχι ακόμη. Έτσι, μιλώντας όσο πιο αδιάφορα μπορούσε, ρώτησε: «Εκείνος ο γιος τους... θα πρέπει τώρα να είναι σαν τον Ντάντλι μας...»

«Νομίζω πως ναι», αποκρίθηκε στυφά η κυρία Ντάρσλι.

«Και... πώς τον λένε; Χάουαρντ, νομίζω...»

«Όχι. Χάρι, ένα άσχημο και πολύ συνηθισμένο όνομα!»

«Ναι, βέβαια», αποκρίθηκε ο κύριος Ντάρσλι, νιώθοντας την καρδιά του να βουλιάζει. «Συμφωνώ μαζί σου».

Δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το θέμα, μέχρι που τελείωσαν κι οι δυο το τσάι τους και σιωπηλοί ανέβηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Όταν η κυρία Ντάρσλι μπήκε στο μπάνιο, ο κύριος Ντάρσλι πλησίασε στο παράθυρο, τράβηξε λίγο την κουρτίνα και κοίταξε κάτω στον κήπο. Η γάτα ήταν ακόμη επάνω στο φράχτη και κοιτούσε προς την αρχή της οδού Πριβέτ, σαν κάτι να περίμενε.

Μήπως τα φαντάζομαι όλ' αυτά; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Μήπως όλ' αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τους Πότερ; Γιατί, αν έχουν... κι αν μαθευόταν πως εκείνοι συγγένευαν μ' ένα

ζευγάρι που... Όχι! Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο κύριος Ντάρσλι ήταν σίγουρος πως ούτε αυτός ούτε η γυναίκα του θα μπορούσαν να το αντέξουν.

Σε λίγο οι Ντάρσλι έπεσαν στο κρεβάτι. Η κυρία Ντάρσλι αποκοιμήθηκε αμέσως, ο άντρας της όμως έμεινε ξύπνιος, σπιροφυρίζοντας όλ' αυτά τα περίεργα φαινόμενα στο μυαλό του. Η τελευταία και καθησυχαστική σκέψη του προτού αποκοιμηθεί ήταν πως, ακόμη κι αν οι Πότερ είχαν κάποια σχέση μ' αυτή την περίεργη κατάσταση, δεν υπήρχε κανένας λόγος να έρθουν σ' επαφή μ' αυτόν και τη γυναίκα του. Γιατί οι Πότερ ήξεραν πολύ καλά τη γνώμη που είχαν αυτός κι η Πετούνια για το σινάφι τους. Δεν έβλεπε για ποιο λόγο εκείνος κι η Πετούνια θα μπορούσαν να βρεθούν ανακατεμένοι σε οτιδήποτε μπορεί να συνέβαινε... Και να συνέβαινε κάτι, πάλι δε θα μπορούσε να τους επηρεάσει... Ο κύριος Ντάρσλι χασμουρήθηκε, γύρισε στο πλάι κι αποκοιμήθηκε.

Πόσο λάθος έκανε...

Ο κύριος Ντάρσλι κοιμόταν τώρα βαθιά, αλλά η γάτα στον κήπο δεν έδειχνε ακόμη το παραμικρό σημάδι νύστας. Στεκόταν πάντα ακίνητη επάνω στο φράχτη, με το βλέμμα της καρφωμένο στην αρχή της οδού Πριβέτ. Δεν ανοιγόκλεισε καν τα μάτια της, όταν η πόρτα ενός αυτοκινήτου έκλεισε με δύναμη λίγο πιο κάτω, ούτε όταν δυο κουκουβάγιες πέταξαν χαμηλά πάνω απ' το κεφάλι της. Κι ήταν πια σχεδόν μεσάνυχτα, όταν η γάτα κουνήθηκε για πρώτη φορά.

Ένας άντρας φάνηκε ξαφνικά στην αρχή του δρόμου, στο σημείο προς το οποίο κοιτούσε τόσες ώρες η γάτα. Φάνηκε, μάλιστα, τόσο ξαφνικά κι αθόρυβα, σαν να είχε φυτρώσει απ' την άσφαλτο. Η γάτα κούνησε την ουρά και μισοέκλεισε τα μάτια της.

Κανένας τύπος σαν αυτό τον άντρα δεν είχε ποτέ φανεί στην οδό Πριβέτ. Ήταν ψηλός, αδύνατος και πολύ γέρος, με ασημένια μαλλιά και γένια τόσο μακριά, που ήταν και τα δυο χωμένα

κάτω απ' τη ζώνη του παντελονιού του. Φορούσε μακριά ρόμπα και μανδύα, που άγγιζαν την άσφαλτο, ενώ οι ψηλές μπότες του είχαν τακούνια κι ασημένιες αγκράφες. Τα γαλάζια μάτια του ήταν ανοιχτόχρωμα και λαμπερά πίσω απ' τους μισούς φακούς των γυαλιών του κι η μύτη του πολύ μακριά και γυριστή στην άκρη, σαν ράμφος πουλιού. Το όνομά του ήταν Άλμπους Ντάμπλντορ.

Ο Άλμπους Ντάμπλντορ δεν έδειχνε να έχει καταλάβει πως βρισκόταν σε μια περιοχή όπου τα πάντα σ' αυτόν, απ' το όνομα ως τις ψηλές μπότες του, ήταν ανεπιθύμητα. Γιατί ήταν πολύ απασχολημένος με το να ψάχνει κάτι στο μανδύα του. Έδειχνε, όμως, να έχει καταλάβει πως τον παρακολουθούσαν, γιατί ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη γάτα, που συνέχιζε να τον κοιτάζει απ' την άλλη άκρη του δρόμου. Για κάποιο λόγο, η θέα της γάτας φάνηκε να τον διασκεδάσει, γιατί χαμογέλασε και μουρμούρισε: «Έπρεπε να το περιμένω».

Στο μεταξύ, σε κάποια εσωτερική του τσέπη, ο Ντάμπλντορ είχε βρει αυτό που έψαχνε. Φαινόταν να είναι κάτι σαν ασημένιος αναπτήρας, σθησιήρα θα τον λέγαμε καλύτερα. Τον άνοιξε, τον σήκωσε ψηλά, έστριψε τη μικρή ρόδα κι αμέσως το πιο κοτινό φανάρι του δρόμου έσβησε με ένα μικρό «ποπ». Ο Ντάμπλντορ πάτησε πάλι το σθησιήρα του και το αμέσως επόμενο φανάρι έσβησε κι αυτό με τον ίδιο μικρό ήχο. Δώδεκα φορές έκανε το ίδιο, ώσπου τα μόνα φώτα που απέμειναν στο δρόμο ήταν οι μικρές λάμπες από τα μάτια της γάτας, που συνέχιζε να τον κοιτάζει ακίνητη. Έτσι, τώρα, όποιος κοιτούσε απ' το παράθυρό του, ακόμη κι αν επρόκειτο για την κυρία Ντάρσλι, που είχε το πιο διαπεραστικό βλέμμα, δε θα μπορούσε να δει τι γινόταν στα πεζοδρόμια της οδού Πριβέτ. Ικανοποιημένος, ο Ντάμπλντορ έκρυψε το μαγικό σθησιήρα κάτω απ' το μανδύα του και ξεκίνησε αποφασιστικά για το σπίτι με τον αριθμό 4. Φτάνοντας, κάθισε στο χαμηλό φράχτη, δίπλα στη γάτα. Δεν την κοίταξε, αλλά σε λίγο της μίλησε.

«Τι ευχάριστη έκπληξη να σε συναντήσω εδώ, αγαπητή μου καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ!» είπε.

Γύρισε για να χαμογελάσει στη γάτα, αλλά εκείνη είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της στεκόταν μια γυναίκα μ' αυστηρή έκφραση, που φορούσε γυαλιά με τετράγωνους φακούς, ακριβώς στο σχήμα που είχαν τα μαύρα σημάδια στο πρόσωπο της γάτας. Κι εκείνη φορούσε μανδύα, αλλά σε χρώμα τρκουάζ, και τα μαύρα μαλλιά της ήταν τραβηγμένα πίσω σε σφιχτό κότσο. Η έκφρασή της έδειχνε πως ήταν ενοχλημένη.

«Πώς το κατάλαβες πως ήμουν εγώ;» ρώτησε.

«Αγαπητή μου καθηγήτρια! Ποτέ δεν έχω ξαναδεί γάτα να κάθεται τόσο ακίνητη...»

«Θα ήσουν κι εσύ ακίνητος σαν μαρμαρωμένος, αν είχες καθίσει σ' έναν πέτρινο τοίχο μια ολόκληρη μέρα!» αποκρίθηκε η ΜακΓκόναγκαλ.

«Όλη μέρα; Επάνω στον τοίχο; Και γιατί, παρακαλώ, ενώ θα μπορούσες να γιορτάζεις κι εσύ μαζί με τους άλλους; Διασταυρώθηκα με αρκετές εύθυμες παρέες καθώς ερχόμουν εδώ...»

Η ΜακΓκόναγκαλ ρούφηξε θυμωμένη τη μύτη της.

«Α, ναι, όλοι το γιορτάζουν, βέβαια!» αποκρίθηκε ανυπόμονα. «Θα περίμενε κανείς να είναι περισσότερο προσεκτικοί. Αλλά όχι. Ακόμη κι οι καζοί Μαγκλ πρόσεξαν πως κάτι τρέχει! Το είπαν, μάλιστα, και στις ειδήσεις τους». Με μίαν απότομη κίνηση του κεφαλιού έδειξε το παράθυρο του σκοτεινού σαλονιού στο σπίτι των Ντάρσλι. «Κοπάδια από κουκουβάγιες... διάπροντες αστέρες... Ας μην ξεχνάμε πως οι Μαγκλ δεν είναι κι εντελώς ηλίθιοι. Αργά ή γρήγορα κάτι θα πρόσεχαν. Αυτοί οι διάπροντες αστέρες ήταν στο Κεντ. Στοιχηματίζω λοιπόν πως είναι δουλειά του Δαίδαλου Ντιγκλ: Ποτέ δεν τα κατάφερε να συγκρατηθεί!»

«Δεν πρέπει να τους αδικείς τόσο πολύ», αποκρίθηκε μαλακά ο Ντάμπλντορ. «Μην ξεχνάς πως δεν είχαμε τίποτα να γιορτάσουμε τα τελευταία έντεκα χρόνια...»

«Το ξέρω αυτό», είπε νευριασμένη η καθηγήτρια. «Δεν είναι, όμως, λόγος να χάσουμε κι εντελώς την ψυχραιμία μας. Οι δικοί μας φέρονται εντελώς απρόσεκτα: έξω στους δρόμους με το φως της μέρας, ούτε καν φορώντας τα ρούχα των Μαγκλ... να κουτσομπολεύουν στις γωνίες!» Η καθηγήτρια σταμάτησε κι έριξε ένα λοξό βλέμμα στον Ντάμπλντορ, σαν να περίμενε να της πει κάτι. Καθώς όμως εκείνος δε μιλούσε, συνέχισε: «Το φαντάζεσαι, απ' την πρώτη κιόλας μέρα που ο Ξέρεις-Ποιος εξαφανίστηκε, οι Μαγκλ να μάθουν τα πάντα για όλους εμάς! Τουλάχιστον, Ντάμπλντορ, ελπίζω ο Ξέρεις-Ποιος να έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Όλα δείχνουν πως ναι», αποκρίθηκε εκείνος. «Κι έχουμε σοβαρούς λόγους να είμαστε τόσο ενθουσιασμένοι. Μήπως θέλεις μια καραμέλα λεμόνι;»

«Μια... τι;»

«Μια καραμέλα λεμόνι. Είναι μια λιχουδιά των Μαγκλ που πολύ μ' αρέσει...»

«Όχι, ευχαριστώ», είπε στεγνά η καθηγήτρια, σαν να ήθελε να δείξει πως η στιγμή δεν της φαινόταν κατάλληλη για καραμέλες λεμόνι. «Όπως έλεγα, όμως, ακόμη κι αν ο Ξέρεις-Ποιος έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Αγαπητή μου καθηγήτρια», τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, «είμαι σίγουρος πως ένα τόσο λογικό πλάσμα σαν εσένα δε θα πρέπει να δυσκολεύεται να τον πει με το αληθινό του όνομα; Όλα αυτά τα “Ξέρεις-Ποιος” είναι ανοησίες. Εδώ κι έντεκα ολόκληρα χρόνια προσπαθώ να πείσω τους δικούς μας να τον λένε με το πραγματικό του όνομα: Βόλντεμορτ!»

Στο άκουσμα του ονόματος, η καθηγήτρια έκανε μια τρομαγμένη κίνηση προς τα πίσω, αλλά ο Ντάμπλντορ, που ξεδίπλωνε άλλη μια καραμέλα λεμόνι, δε φάνηκε να το προσέχει.

«Δημοουργείται τόση σύγχυση όταν λέμε ο Ξέρεις-Ποιος κι άλλα παρόμοια», συνέχισε ο Ντάμπλντορ. «Εγώ προσωπικά δε

βρήκα ποτέ τον παραμικρό λόγο να μην τον λέω με το όνομά του: Βόλντεμορτ».

«Το ξέρω αυτό», αποκρίθηκε η καθηγήτρια, κι ο τόνος της φωνής της έδειχνε αγανάκτηση ανάκατη με θαυμασμό. «Εσύ, όμως, είσαι διαφορετικός. Όλοι ξέρουν πως ήσουν ο μόνος τον οποίο ο Ξέρεις-Ποιος... εντάξει, ο Βόλντεμορτ, φοβόταν!»

«Με κολακεύεις», αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Ο Βόλντεμορτ έχει δύναμη που εγώ δε θ' αποκτήσω ποτέ».

«Μόνο επειδή είσαι μεγαλόψυχος και δε θέλεις να την αποκτήσεις...»

«Ευτυχώς που είναι σκοτάδι», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Γιατί έχω γίνει κατακόκκινος κι αυτό έχει να μου συμβεί από τότε που η κυρία Πόμφρι μου είπε πόσο της άρεσε ο σκούφος μου...»

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έριξε άλλη μια διαπεραστική ματιά στον Ντάμπλντορ και μετά είπε: «Οι κουκουβάγιες δεν είναι τίποτα μπροστά στις φήμες που πετάνε τριγύρω. Ξέρεις τι λένε όλοι σχετικά με το γιατί εξαφανίστηκε ο Βόλντεμορτ; Δηλαδή, τι ήταν αυτό που τελικά τον σταμάτησε;»

Ήταν φανερό τώρα πως η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ είχε πια φτάσει ακριβώς στο σημείο το οποίο ήθελε να κουβεντιάσει, στο λόγο που την είχε κάνει να καθίσει επάνω σ' ένα σκληρό φράχτη μια ολόκληρη μέρα, γιατί ποτέ, ούτε σαν γάτα ούτε σαν γυναίκα, δεν είχε κοιτάξει τον Ντάμπλντορ με τόσο διαπεραστικό βλέμμα. Ήταν επίσης φανερό πως δε σκόπευε να πιστέψει αυτά που έλεγαν όλοι, αν ο Ντάμπλντορ δεν τη βεβαίωνε πως ήταν αλήθεια. Εκείνος, όμως, ξεδίπλωνε άλλη μια καραμέλα λεμόνι και δεν απαντούσε.

«Όλοι λένε», συνέχισε η καθηγήτρια, «πως χτες βράδυ ο Βόλντεμορτ εμφανίστηκε ξαφνικά στη συνοικία Γκόντρικ. Πως πήγε εκεί για να βρει τους Πότερ. Οι φήμες λένε πως η Λίλι κι ο Τζέιμς Πότερ είναι... είναι... νεκροί».

Ο Ντάμπλντορ χαμήλωσε σιωπηλά το κεφάλι του. Η καθηγήτρια ΜακΓκόνναγκαλ έπνιξε με δυσκολία ένα επιφώνημα τρόμου.

«Η Λίλι κι ο Τζέιμς...» είπε. «Δεν μπορώ να το πιστέψω... Δε θέλω να το πιστέψω! Αχ, Άλμπους!»

Ο Ντάμπλντορ άπλωσε το χέρι του και τη χάιδεψε απαλά στον ώμο.

«Ξέρω... ξέρω...» είπε θλιμμένα.

Η φωνή της καθηγήτριας έτρεμε, καθώς συνέχιζε: «Άκουσα όμως κι άλλες φήμες... Λένε πως ο Βόλντεμορτ προσπάθησε να σκοτώσει και το γιο των Πότερ, τον Χάρι. Αλλά δεν τα κατάφερε! Δεν μπόρεσε να σκοτώσει αυτό το μικρό αγόρι... Κανείς δεν ξέρει το πώς και το γιατί, αλλά όλοι λένε πως, από τη στιγμή που δεν μπόρεσε να σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, ο Βόλντεμορτ έχασε τη δύναμή του! Και γι' αυτό εξαφανίστηκε».

Ο Ντάμπλντορ ένευσε καταφατικά με το κεφάλι.

«Είναι... είναι αλήθεια;» ρώτησε τρέμοντας η καθηγήτρια. «Έπειτα απ' όσα έκανε... τους ανθρώπους που σκότωσε... ο Βόλντεμορτ δεν κατάφερε να σκοτώσει αυτό το αγοράκι; Είναι απίστευτο... το μόνο πλάσμα που μπόρεσε να τον σταματήσει! Μα πώς σώθηκε ο Χάρι;»

«Μπορούμε να κάνουμε μόνο υποθέσεις», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Ίσως να μην το μάθουμε ποτέ».

Η καθηγήτρια ΜακΓκόνναγκαλ έβγαλε ένα δαντελένιο μαντιλάκι και σκούπισε τα μάτια της κάτω από τα γυαλιά. Ο Ντάμπλντορ αναστέναξε βαθιά, ενώ έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μεγάλο χρυσό ρολόι και το κοίταξε. Ήταν ένα πολύ περίεργο ρολόι, γιατί είχε δώδεκα δείκτες και καθόλου αριθμούς. Στη θέση των αριθμών υπήρχαν μικροί πλανήτες. Παρ' όλα αυτά, τουλάχιστον ο Ντάμπλντορ θα πρέπει να έβγαζε νόημα, γιατί το έβαλε στην τσέπη του και είπε: «Ο Χάγκριντ άργησε. Φαντάζομαι πως αυτός θα σου είπε ότι απόψε θα ερχόμουν εδώ».

«Ναι», αποκρίθηκε η καθηγήτρια. «Κι εγώ φαντάζομαι πως

δε σκοπεύεις να μου πεις για ποιο λόγο βρίσκεσαι απόψε εδώ;»

«Και βέβαια θα σου πω. Ήρθα για να φέρω τον Χάρι στο θείο και στη θεία του. Πλέον είναι οι μόνοι συγγενείς που έχει».

«Δεν μπορεί να εννοείς... αποκλείεται να εννοείς αυτούς που μένουν εδώ!» φώναξε η ΜακΓκόναγκαλ, ενώ πεταγόταν όρθια κι έδειχνε με τεντωμένο δάχτυλο το σπίτι με τον αριθμό 4. «Ντάμπλντορ, αυτό δεν πρέπει να το κάνεις! Δεν είχα τι άλλο να κάνω και τους παρακολουθούσα όλη μέρα. Δύσκολα θα μπορούσες να βρεις δυο ανθρώπους που να μη μοιάζουν καθόλου μ' εμάς! Κι έχουν κι ένα γιο... ένα γιο που δεν περιγράφεται! Όταν τον έβγαλε βόλτα η μητέρα του, ούρλιαζε συνέχεια και χτυπιόταν για να του πάρει γλυκά. Ο Χάρι Πάτερ να 'ρθει να ζήσει εδώ;»

«Είναι το καλύτερο μέρος γι' αυτόν», αποκρίθηκε ψυχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Αργότερα, όταν μεγαλώσει λίγο, ο θείος κι η θεία του θα μπορέσουν να του τα εξηγήσουν όλα. Τους έχω γράψει ένα γράμμα».

«Γράμμα;» επανέλαβε η καθηγήτρια, ενώ καθόταν πάλι στο φράχτη. «Αλήθεια, Ντάμπλντορ, φαντάζεσαι πως όλη αυτή η ιστορία μπορεί να εξηγηθεί μ' ένα γράμμα; Αυτοί οι άνθρωποι ποτέ δε θα μπορέσουν να καταλάβουν τον Χάρι. Θα είναι διάσημος... θα γίνει θρύλος... Εγώ προσωπικά δε θα παραξενευτώ καθόλου αν η σημερινή μέρα καθιερωθεί ως Ημέρα Χάρι Πότερ! Θα γραφτούν βιβλία γι' αυτόν και κάθε παιδί στον κόσμο μας θα ξέρει τ' όνομά του!»

«Ακριβώς!» τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, κοιπάζοντάς την αυστηρά πάνω απ' τους μισούς φακούς των γυαλιών του. «Κι όλα αυτά είναι κάτι περισσότερο από αρκετά, για να πάρουν αέρα τα μυαλά κάθε μικρού αγοριού. Ο Χάρι θα γίνει διάσημος προτού καν μπορέσει να μιλήσει και να περπατήσει! Διάσημος για κάτι που δε θα μπορεί ούτε να θυμηθεί! Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι καλύτερα γι' αυτόν να μεγαλώσει μακριά απ' όλα αυτά, ώσπου να μπορέσει να τα αντιμετωπίσει με ψυχραιμία;»

Η καθηγήτρια άνοιξε το στόμα της, άλλαξε γνώμη, ξεροκατάπιε και είπε: «Ναι... ναι, βέβαια, έχεις δίκιο. Πώς, όμως, θα 'ρθει εδώ ο μικρός, Ντάμπλντορ;» Κι έριξε μια ματιά γεμάτη υποψία στο μανδύα του, σαν να έλεγε πως ο Χάρι ήταν κρυμμένος κάτω από αυτόν.

«Ο Χάγκριντ θα τον φέρει».

«Το βρίσκεις σωστό να εμπιστευτείς στον Χάγκριντ κάτι τόσο σημαντικό;»

«Θα εμπιστευόμουν στον Χάγκριντ ακόμη και τη ζωή μου».

«Δε λέω πως δεν έχει τις καλύτερες προθέσεις», παραδέχτηκε απρόθυμα η καθηγήτρια, «αλλά ο Χάγκριντ είναι συχνά απρόσεκτος. Έχει τη συνήθεια να... Α! Τι ήταν αυτό;»

Κάτι σαν σιγανό μουγκρητό έσπασε τη σιωπή γύρω τους. Άρχισε να δυναμώνει, καθώς κι οι δυο κοιτούσαν δεξιά κι αριστερά στο δρόμο, προσπαθώντας να διακρίνουν τα φώτα κάποιου αμαξιού που πλησίαζε. Το μουγκρητό δυνάμωνε. Τώρα ήταν φανερό πως ερχόταν από πάνω. Καθώς κι οι δυο σήκωσαν τα μάτια τους ψηλά, μια τεράστια μοτοσικλέτα φάνηκε να αιωρείται στον αέρα. Άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα και φρενάρισε μπροστά τους.

Η μοτοσικλέτα ήταν τεράστια, αλλά ο οδηγός της ακόμη πιο τεράστιος. Ήταν τουλάχιστον δυο φορές πιο ψηλός από έναν κανονικό άνθρωπο και πέντε φορές πιο φαρδύς. Κι ήταν όχι μόνο τεράστιος, αλλά κι άγριος στην όψη, με τα μακριά και μπερδεμένα μαύρα μαλλιά και γένια του, που έκρυβαν σχεδόν όλο το πρόσωπό του, τις παλάμες του μεγάλες σαν φτυάρια και τα πόδια του, μέσα σε μαύρες μπότες, να μοιάζουν σαν μικρά δελφίνια. Στα χοντρά και μυώδη μπράτσα του κρατούσε ένα δέμα τυλιγμένο σε κουβέρτα.

«Χάγκριντ!» είπε μ' ανακούφιση ο Ντάμπλντορ. «Επιτέλους! Και πού βρήκες αυτή τη μοτοσικλέτα;»

«Τη δανείστηκα, κύριε Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο γίγαντας,

ξεκαβαλικεύοντας προσεκτικά. «Ο νεαρός Σείριος Μπλακ μου τη δάνεισε. Όσο για το μικρό, σας τον έφερα».

«Χωρίς προβλήματα, ελπίζω;»

«Χωρίς, κύριε. Το σπίτι ήταν σχεδόν κατεστραμμένο, αλλά κατάφερα να τον βγάλω απ' τα ερείπια προτού έρθουν οι Μαγκλ. Κι αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά μου, καθώς πετούσαμε πάνω απ' το Μπρίστολ».

Ο Ντάμπλντορ κι η καθηγήτρια έσκυψαν μαζί πάνω απ' το δέμα με τις κουβέρτες. Μέσα μόλις διακρινόταν ένα αρσενικό μωρό, που κοιμόταν βαθιά. Στο μέτωπό του, κάτω από ένα τσουλούφι κατάμαυρα μαλλιά, φαινόταν καθαρά ένα σημάδι με περίεργο σχήμα, σαν κεραυνός!

«Εκεί τον...;» ρώτησε η καθηγήτρια.

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Θα έχει αυτό το σημάδι για πάντα».

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, Ντάμπλντορ;»

«Και να μπορούσα, δε θα το έκανα. Τα σημάδια είναι καμιά φορά χρήσιμα. Κι εγώ έχω ένα πάνω στο αριστερό μου γόνατο, που είναι ένας τέλειος χάρτης του μετρό του Λονδίνου. Λοιπόν, δώσ' τον μου τώρα, Χάγκριντ. Καλύτερα να τελειώνουμε μ' αυτή την υπόθεση».

Ο Ντάμπλντορ πήρε τον κοιμισμένο Χάρι στην αγκαλιά του και γύρισε προς το σπίτι των Ντάρσλι.

«Επιτρέπεται να... μπορώ να τον αποχαιρετήσω;» ρώτησε διαστακτικά ο Χάγκριντ.

Μετά έσκυψε το τεράστιο κι αχτένιστο κεφάλι του επάνω στο μωρό και του 'δωσε ένα απαλό φιλί. Ταυτόχρονα άφησε να του ξεφύγει ένα δυνατό μουγκρητό, σαν του λαβωμένου σκυλιού.

«Σζςς!» τον μάλωσε ψιθυριστά ο Ντάμπλντορ. «Θα ξυπνήσεις τους Μαγκλ!»

«Σ-σ-συγγνώμη», τραύλισε κλαίγοντας ο Χάγκριντ, καθώς σκούπιζε το πρόσωπό του μ' ένα τεράστιο καρό μαντίλι. «Αλλά

δεν... δεν το αντέχω! Ο καημένος ο Τζέιμς... κι η Λίλι... νεκροί... κι ο ορφανός Χάρι να ζήσει με τους Μαγκλ!»

«Ναι, ναι, πολύ δυσάρεστο... Αλλά σύνελθε, Χάγκριντ, γιατί θα μας προδώσεις», ψιθύρισε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ χτυπώντας τον παρηγορητικά στον ώμο, ενώ ο Ντάμπλντορ δρασκεύλιζε το χαμηλό φράχτη και προχωρούσε για την εξώπορτα του σπιτιού των Ντάρσλι. Φτάνοντας εκεί, ακούμπησε απαλά τον Χάρι στο σκαλοπάτι, έβγαλε έναν κλειστό φάκελο απ' το μανδύα του, τον σερέωσε ανάμεσα στις κουβέρτες και ξαναγύρισε κοντά στους άλλους δύο. Για ένα ολόκληρο λεπτό κι οι τρεις έμειναν ακίνητοι, κοιτάζοντας το μικρό δέμα. Οι ώμοι του Χάγκριντ τραντάζονταν από σιωπηλούς λυγμούς. Η καθηγήτρια ανοιγόκλεινε συνέχεια τα μάτια της για να συγκρατήσει τα δάκρυα κι η ζωηρή λάμψη στο βλέμμα του Ντάμπλντορ είχε εξαφανιστεί.

«Λοιπόν», είπε κατόπιν ο Ντάμπλντορ, «έγινε κι αυτό. Δεν υπάρχει πια λόγος να μένουμε άλλο εδώ. Πάμε καλύτερα να βρούμε αυτούς που το γιορτάζουν ακόμη...»

«Ναι, βέβαια», συμφώνησε βραχνά ο Χάγκριντ. «Εγώ, όμως, δεν μπορώ να 'ρθω. Πρέπει να πάω πίσω τη μοτοσικλέτα του Σείριου... Καληνύχτα, κυρία καθηγήτρια... Καληνύχτα, καθηγητή Ντάμπλντορ...»

Σκουπίζοντας για άλλη μια φορά τα βουρκωμένα μάτια του με το μανίκι του, ο Χάγκριντ καβάλησε τη μοτοσικλέτα κι έβαλε μπροστά τη μηχανή. Μ' ένα δυνατό μουγκρητό, η μοτοσικλέτα υψώθηκε στον αέρα και σε λίγο χάθηκε στο σκοτεινό ουρανό.

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα, καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ», είπε ο Ντάμπλντορ.

Αντί για άλλη απάντηση, εκείνη ένευσε καταφατικά με το κεφάλι.

Ο Ντάμπλντορ γύρισε κι άρχισε να προχωρεί προς το βάθος του δρόμου. Όταν έφτασε στη γωνία, έβγαλε απ' την τσέπη του τον ασημένιο σθηστήρα. Τον πάτησε μια φορά και δώδεκα λάμπες

άναψαν αμέσως, έτσι που η οδός Πριβέτ φωτίστηκε κι εκείνος πρόλαβε να δει μια γκρίζα γάτα να εξαφανίζεται πίσω απ' την άλλη γωνία. Το δέμα με τις κουβέρτες διακρινόταν καθαρά στο σκαλοπάτι του σπιτιού με τον αριθμό 4.

«Καλή τύχη, Χάρι», μουρμούρισε ο Ντάμπλντορ. Μετά γύρισε, τίναξε προς τα πίσω το μανδύα του κι εξαφανίστηκε.

Μια ανάλαφρη αύρα κούνησε τις άκρες των φύλλων στους θάμνους των κήπων όλων των σπιτιών της οδού Πριβέτ, ενός ήσυχου, συνοικιακού δρόμου, όπου κανείς δε θα περίμενε ποτέ να συμβούν ασυνήθιστα πράγματα. Ο μικρός Χάρι Πότερ άλλαξε πλευρό μέσα στις κουβέρτες του, αλλά χωρίς να ξυπνήσει. Το μικρό χεράκι του ακούμπησε το γράμμα και το έσφιξε δυνατά, ενώ συνέχισε να κοιμάται χωρίς να ξέρει πως ήταν ξεχωριστός, πως ήταν διάσημος: χωρίς να ξέρει πως σε λίγες ώρες θα ξυπνούσε απ' την κραυγή τρόμου της κυρίας Ντάρσλι, καθώς θ' άνοιγε την εξώπορτα για να πάρει μέσα την εφημερίδα, και χωρίς –ευτυχώς– να ξέρει πως θα περνούσε τα επόμενα δέκα χρόνια με τις τσιμπιές και τις κλοτσιές του ξαδέρφου του Ντάντλι... Αλλά, προπαντός, χωρίς να ξέρει πως εκείνη τη στιγμή σ' όλα τα μέρη της χώρας άνθρωποι που είχαν συναντηθεί κρυφά σήκωναν ψηλά τα ποτήρια τους κι έλεγαν: «Στην υγεία του Χάρι Πότερ, του παιδιού που σώθηκε!»

Ο Χάρι Πότερ δεν είχε ακούσει ποτέ ξανά στη ζωή του για τη Σχολή «Χόγκουαρτς», όταν επιστολές άρχισαν να πέφτουν από το μικρό άνοιγμα της εξώπορτας στο σπίτι της οδού Πριβέτ 4. Ο παραλήπτης είναι ο ίδιος, και το όνομά του είναι γραμμένο με καταπράσινο μελάνι σε έναν κιτρινωπό φάκελο, με μια σφραγίδα από κόκκινο κερί. Τα γράμματα κατάσχονται αμέσως από τον απαίσιο θείο και τη θεία του. Λίγο μετά, στα ενδέκατα γενέθλιά του, ένας γιγάντιος άντρας με το όνομα Ρούμπεους Χάγκριντ κάνει την εμφάνισή του με καταπληκτικά νέα: ο Χάρι Πότερ είναι μάγος και θα πρέπει να φοιτήσει στη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια. Μια απίστευτη περιπέτεια ξεκινά!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2923-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22476